

Ciril
Zlobec

NESKONČNOST Nekje tam daleč,
zmerom zadaj za nečim, pa vendar:
zmerom tik izza še vidnega
se dviga ali pada
neobstoječa vidnost sinjega neba:
tu, pred mojim oknom,
vanj vrezuje se, drhteč relief,
drevo:
nenadoma ne več tam daleč,
nenadoma ne več nevidno-vidno
za nečim v daljavi,
tu, v ščebetu ptic v zeleni krošnji,
tu, pred mojim oknom,
vse bolj tudi že v tej sobi,
v meni, čutim jo,
oglaša se neskončnost. Je
neskončnost.

BLIŽINA Sva samo, ko sva zares bližina,
tam, kjer moje potovanje k tebi,
tvoje potovanje k meni
se konča,
pa vendarle, kot tisočkrat doslej,
ti z vročim čelom ne obstaneš,
jaz z vročim čelom ne obstanem

pred nečim,
 kar vedno znova je nevidna meja
 najinih poti drug k drugemu,
 da vse je zmerom onkraj,
 toda: tik za mojim vročim čelom,
 tik za tvojim vročim čelom,
 tam,
 kjer nič ne rečeva, ker vse besede so,
 kot so bile ob svojem davnem rojstvu,
 ko neizrekljivemu, kot midva ta trenutek,
 prva dva sta rekla:
 najina ljubezen.

BREGOVI Samo za hip, ki je potreben,
 da spoznaš resnico, iztezava
 roké, ki prsti še omamno jim
 cveto od včerajšnjih dotikov,
 preko hudournika sveta, ki v
 vse smeri hrumi, pod góro k
 lastnim se izvirov vrača (ne
 kot losos, kot jegulja v sli
 po oploditvi) in temno deroč
 bregove koplje, s kalno vodo
 struge polni, med ljubimcema
 v objemu, ko v prepletu dveh
 teles ju slepa strast v boga
 dviguje, se spusti, bregova
 useka, da zdaj že zaman vsak
 s svojega iztezava roké drug
 k drugemu: ko da je komaj še
 kaj vonja včerajšnje bližine
 v naju.

»IN JE TAKOJ Ko svetloba zoži mi zenice
 VEČER« in slepeča jih zapre,
Salvatoru Quasimodu še sama je tema,

ko tišino, tih, v resnici slišim,
 vem: le prostor slišnega
 za hip je onemel,

ko besedo iščem svoji stiski,
vanjo šepneš jo, kot luč
svetló, Quasimodo:

*Vsakdo sam stoji na srcu zémlje,
s sončnim žarkom prebodèn,
in je takoj večer.*

Kot je ta človeški svet spočela
in bo jeknila mu v smrt,
naj zadnjo mojih muk,

kot je prvo že, blaži beseda.

NOMADA
LJUBEZNI

Z nomadskimi nagoni v krvi in spominu
postavljava si in podirava šotore,
pod njihovo prenizko streho
zmerom nova pota za zravnano hojo
na kolenih sanjava,
spomin pod njo vse, kar je kdaj bilo,
pretoči nama v neprenosni vrč pozabe
in isker, čist prižge spet v dosegljivih
daljah svetle, tople ognje potovanju
in počitkom najine ljubezni.

ČLOVEK SEM!

Glej, žena, človek sem
in ves sem izročén svobodi beganja
med materjo in smrtjo: ti
med njima si zdaj ves moj
in edini prostor,
med obema moj edini čas:

ves moj čas pomladna srna si,
ki z vznemirjenostjo
zmerom prve sle po parjenju
skoz trnje in prek lomljivih skal
odpiraš mi,
oddaljenemu samcu,
hitro stèzo k sebi,

ves moj čas zdravilna zel si,
 ki v visoki travi skrita
 nezgrehljivo k sebi
 me prikličeš, bolnega,

ves moj čas globoka struga si,
 ki zbiraš, v skupen tok pomešaš
 vse studence, vse potoke,
 hudournike, vse reke časa
 in življenj, o, ne odvrzi me
 na suhi prod,
 kjer ves moj čas,
 ta moj edini čas bi stekel mimo mene,
 ki v tem beganju
 med materjo in smrtjo
 zmerom bolj te ljubim, žena.

REKA Spet bi rad na drugo stran,
 a strah me je spet bresti reko,
 vem: široka je in kalna in
 nevarna kot vse dosedanje:

skoz telo in dušo,
 kot da sem znenada njena struga,
 preusmerila bo ves svoj tok,
 vse, kar sem bil, kar sem,
 bo do lupine me izprala,
 da tam onkraj, kot ob rojstvu,
 spet bom nag in gol,

spet neusmiljeno
 za vso širino in globino reke
 bliže smrti.

V NENADNEM
 SNU

Tvoje telo
 v nenadnem snu
 tesno ob meni
 je vse bolj svetloba,
 ki iz noči nataka se
 v korito dneva.

Gledam te
in s tabo spečo
pred tem čudežem strmim:
do roba že natočena
si s hvalnico
daritvi.

SREČNI
SIZIF

Imeti pred seboj svoj hrib,
na plečih, prsih
občutiti svojo skalo,
ki ne moreš—moraš
jo valiti proti vrhu,
ker je tam tvoj cilj,
edini in nedosegljivi,
ker si Sizif,
srečni Sizif,
ki z usodo meri se
in ve za slast
nedosegljivega.

Bojan
Štih

Meja

»Na to mislim, da sem pred vojno obrêdel polovico Evrope in imel pri sebi kot edino izkaznico staro vizitko. Na to mislim.«

(Georges Duhamel leta 1930 v Prizorih iz bodočega življenja-Scènes de la vi future).

(List iz dnevnika, na vseh mrtvih (svetih) dan. 1. listopada 1982).

V sredo 27. vinotoka 1982 leta so me obvestili iz Trsta ob deveti uri in trideset minut dopoldne, da je v mesto pod svetim Justom dopotoval znani poljski filmski in gledališki režiser Andrzej Wajda. Ostal bo v mestu le kratek čas, in če se želim srečati z njim, naj pridem v treh ali štirih urah v gledališče Rossetti.

Oblila me je rdečica jeze in sramu ob tej novici in ob tem vabilu. Kajti, kako naj pridem v Trst v nekaj urah? Kje dobiti gorivo za avto, avtobusnih zvez med Ljubljano in Trstom (vsako uro) kajpada ni, z vlakom traja potovanje skoroda ves dan, službenega avtomobila nimam, tudi helikopter mi ni na voljo. In peš iti v Trst je tri dni hoda. Potem, kje